

[Nørskov.]

svenske socialdemokratiske Forsvarsminister, og nu læser vi i Dag, at der i den svenske Rigsdag er forelagt et Forslag til en Udgift paa 135 Mill. Kr. Det er jo saaledes, at Danmarks Indbyggerantal er godt Halvdelen af Sveriges Indbyggerantal, og det vil altsaa sige, hvis vi sammenligner, at vi her i Landet skulde anvende op imod 70 Mill. Kr., og her regnes endda med svenske Penge; hvis de omsættes til danske, blev det jo et betydeligt større Beløb. Det er interessant, at den svenske Statsminister Per Albin Hansson udtaler — efter „Social-Demokraten“ for 31. Marts 1936 —

„at den vigtigste Forudsætning for, at en svensk Forsvarsordning skal kunne undgaa den skadelige Kritik, som havde kendetegnet Udviklingen, var, at den omfattes med Tillid af alle Befolkningslag, og Udsigterne hertil var nu bedre end tidligere, idet den gennem Forfatningens Demokratisering skabte Delagtighed i almene Afgørelser, havde styrket Følelsen hos Folket af fælles Ansvar for Forsvaret af Landets Frihed og Selvstændighed.“

Og til sidst siger han:

„Begivenhedernes Udvikling havde ogsaa i Sverige ført Spørgsmaalene om Afrustning eller fortsat Nedrustning i Baggrunden.“

Se, det er jo en meget positiv Udtalelse af den svenske Statsminister; han siger, at det er heldigt, at Folket staar samlet om at forsvare sin Frihed og Uafhængighed. Det er Udtalelser, som vi fra vor Side fuldkommen kan gøre til vore.

Men foruden den fuldkommen ændrede politiske Stilling i Europa er der ogsaa den militær-tekniske Udvikling at tage Hensyn til. Ikke mindst inden for Flyvervaabenet og Luftforsvaret er der i de sidste Aar sket en rivende Udvikling: Nu træffes der her i Hovedstaden og vist ogsaa i andre Byer Foranstaltninger for at beskytte Befolkningen imod Følgerne af Luftbombardement, og det er udmærket, det er en Foranstaltning, vi alle kan give vor fulde Tilslutning og Billigelse, men det forekommer mig, at det først og fremmest gælder om paa Forhaand at begrænse et eventuelt Bombardements Virkninger i den Udstrækning, det er muligt. I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa, at Etableringen af et Luftforsvar for København, som blev udskudt 1932, trænger sig paa, hvis ikke andre Foranstaltninger skal gøres nytteløse alene ved Truselen om et Luftbombardement af Hovedstaden. Et Luftforsvar kan

ikke hindre, at fjendtlige Flyvemaskiner kommer ind over Byen, men det kan vanskeliggøre Flyvernes Angreb og derved i betydelig Grad reducere Tabene, det kan gøre hele Foretagendet saa risikabelt, at det ikke forsøges, eller det kan tilføje Angriberen saa store Tab, at Angrebet ikke gentages. Det er vor Opfattelse, at Flyvervaabenet er af største Betydning for Landets Forsvar, ogsaa fordi Flyverne med kort Varsel, ganske uafhængigt af den sømilitære Situation kan gribe ind Øst eller Vest for Store Bælt, ja, kan gribe ind overalt i Landet, hvor en Fare truer.

Vi ser derfor med Sympati paa Lovforslagets Bestemmelser om en Øgelse af Luftforsvarets og af Flyvervaabenets Materiel. Men ogsaa paa andre Omraader inden for Hær og Flaade kan der sikkert være Grund til at foretage Udvidelser og Forbedringer, baade under Hensyn til den nuværende Tilstand i Europa og under Hensyn til den militær-tekniske Udvikling i de senere Aar. Vi er derfor ogsaa villige til at medvirke til en Styrkelse af vore Værns Effektivitet, og jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at jeg synes, det var en overmaade vag Tale, den højtærede Forsvarsminister førte herfra for et Øjeblik siden. Han talte ganske vist om, at der var Undersøgelser i Gang, men disse Undersøgelser var ikke tilendebragt, og man skulde give sig god Tid. Der var ikke megen Lighed mellem den Tale og den, vi har hørt fra svensk Side, baade fra den svenske Forsvarsminister og fra den svenske Statsminister, som jeg har tilladt mig ganske kort at citere.

Den højtærede Forsvarsminister søgte at lægge Ansvaret for den nuværende Ordningens Tilvejebringelse over paa Venstre. Den højtærede Ministers Parti og Det radikale Parti har nu ogsaa stemt for denne Ordning og maa derfor med os dele Ansvar for den. Men i det hele taget ønsker jeg at sige, at det først og fremmest maa være Regeringen, der til enhver Tid bærer Ansvar for, at vor Forsvarsordning svarer til de politiske og de statsgeografiske Forhold i Europa, og jeg kan da ikke se rettere, end at der falder et Ansvar paa Regeringen ved, at den i Efteraaret afviste mit Partis Formands venlige Henstilling om at tage Betydningen af vort Neutralitetsværn og dets Tilstrækkelighed op til en saglig og uhildet Prøvelse. Var dette sket, saa kunde der allerede nu have været iværksat Foranstaltninger til Afhjælpning af de største Mangler. Vi ser nemlig saaledes paa Sagen, at Tiden er saa alvorlig, at en Ud-